

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **A. V.**, zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, odbor dopravy, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, PSČ 481 80, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č.j.: OD 370/14-4/67.1/14104/Rg, t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č.j.: OD 370/14-4/67.1/14104/Rg a rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odbor dopravy, ze dne 3. 3. 2014, č. j. OD/14/90570, sp. zn. 18913/09, s e z r u š u j í a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,-- Kč k rukám Mgr. Dagmar Beníkové, advokátky se sídlem advokátní kanceláře Legionářská 3, Olomouc, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 3. 2014, č. j. OD/14/90570, sp. zn. 18913/09, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, kterým žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném v době spáchání přestupků (dále jen „přestupkový zákon“), a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona. O přestupku správní orgán I. stupně pravomocně rozhodl Příkazem ze dne 11. 11. 2009, č.j.: OD/09/89329/ICZ o uložení pokuty ve výši 2.500,--Kč, Příkaz nabyt právní moci dne 15. 12. 2009.

[2] Je vhodné zmínit, že žalobce k žalobě připojil jednak rozhodnutí žalovaného, které je v předchozím odstavci dostatečně specifikované, a současně, neboť požadoval zrušit rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně, připojil rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 20. 3. 2014, č. j. OD/14/90571/BET, sp. zn.: 18817/09. Rozhodnutí žalovaného se ovšem vztahuje k rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaného dne 3. 3. 2014, č.j. OD/14/90570, sp. zn.: 18913/09. Z podané žaloby nicméně jednoznačně vyplývá, kterých rozhodnutí se žaloba týká, a která rozhodnutí správních orgánů požaduje žalobce zrušit.

[3] Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalovaného podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.).

[4] V úvodu žaloby nejprve zpochybnil, že měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost. Především však namítl, že po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku vyšly najevo důkazy, ke kterým v době řízení o přestupku neměl přístup. Dle jeho přesvědčení tyto důkazy zpochybňují zákonnost provedeného měření a jsou tedy žalobci ku prospěchu. Konstatoval, že v záznamu o měření rychlosti je uvedeno, že měření prováděla Městská policie Turnov. Na základě nově zjištěných skutečností se žalobce domnívá, že není jasné, kdo fakticky měření rychlosti prováděl. Zda-li skutečně Městská policie Turnov, nebo sdružení CZECH RADAR, a. s., Burke & Freeman Czech, s. r. o. a JUDr. K. Hlína. V jeho konkrétním případě tak není zřejmé, zda měření bylo provedeno zákonným způsobem, a zda se v případě záznamu z měření nejedná o důkaz získaný nezákonným způsobem. K těmto pochybnostem žalobce vedou obsahy smluv a dodatků mezi městskou policií a výše uvedeným subjektem.

[5] Připomněl, že ačkoli správní orgány odmítly jeho námitky s tím, že žádné nové skutečnosti, které by mohly být žalobci ku prospěchu, najevo nevyšly, tak v době řízení o přestupku nebyly přinejmenším dva důkazy součástí správního spisu.

Jednalo se o Smlouvu o nájmu zařízení a poskytování služeb ze dne 31. 3. 2008 a dále o Organizační ujednání z téhož dne. Znalecký posudek ze dne 10. 10. 2011, na který se správní orgány posléze odkazovaly, navíc nebyl v době řízení o přestupku ještě vypracován. Upozornil, že znalecký posudek k otázce správnosti, regulérnosti a zákonnosti prováděného měření byl navíc vyhotoven na objednávku druhého smluvního subjektu, tedy soukromé společnosti. Poukázal na „složitost putování dat získaných z měření a jejich ukládání“, navíc v soukromých uložiscích, když z tohoto důvodu by bylo pro laika velmi obtížné správnost posudku bez dalšího dokazování ověřit.

[6] Žalovaný nicméně tuto námitku žalobce, míněno, že není jasné, zda-li probíhalo měření k tomu oprávněným subjektem, popřel, přičemž svoji argumentaci opřel výlučně o údaje opsané ze Znaleckého posudku zhotoveného dne 10. 10. 2011 na objednávku JUDr. Květoslava Hlíny (dále „znalecký posudek“), který je členem dozorčí rady společnosti CZECH RADAR, a. s., která měření zajišťovala. Žalovanému dále vytýkal, že tento důkaz nebyl, a ostatně vzhledem k datu jeho zpracování ani být nemohl, proveden v řádném řízení o přestupku. Žalobce tak neměl možnost vyjádřit se k osobě znalce a k obsahu samotného posudku včetně jeho závěrů. Nad rámec výše namítaného přičinil poznámku, že znalecký posudek neodpovídá obvyklým standardům, postrádá část s názvem „nález“, jeho obsah je natolik odborný a složitý, že žalobce, ač středoškolsky vzdělán, není schopen z obsahu posudku pochopit systém prováděného měření a následného nakládání se získanými údaji. Posudek označil za nedůvěryhodný a nepřezkoumatelný. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7As 74/2010-71, který, dle mínění žalobce, podporuje důvodnost jeho námitek.

[7] Závěrem zdůraznil, že důkazy, na které odkazuje žalovaný, jsou nepochybně důkazy, které mají relevanci k řízení o přestupku. Správní orgány v řízení o povolení obnovy v zásadě prováděly dokazování, které mělo být součástí řízení o přestupku samotném.

[8] Argumentaci předloženou krajskému soudu považoval za dostatečnou pro podporu svého návrhu na zrušení obou rozhodnutí správních orgánů. Pro případ úspěchu požadoval zaplatit náhradu nákladů řízení, které mu v souvislosti s tímto řízením vznikly.

[9] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 12. 8. 2014. Předně uvedl, že žalobní důvody jsou obdobné argumentům, které žalobce namítal již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2014. K těmto argumentům se žalovaný vyjádřil v odůvodnění svého (napadeného) rozhodnutí, přičemž na správnosti svých závěrů setrval.

[10] Po tomto úvodu žalovaný, veden rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2013, č. j. 51A 7/2013-33, který se zabýval věcí obdobnou a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc jim vrátil k dalšímu řízení, namítl, že na projednávanou věc nelze vztáhnout závěry případů, o kterých rozhodoval Nejvyšší správní soud rozsudky ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1As 12/2008-67, a ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7As 39/2007, tak, jak učinil krajský soud v označeném rozsudku. Následně žalovaný polemizoval se správností závěrů krajského soudu

obsažených v citovaném rozsudku s tím, že nemá pochybnosti, že měření rychlosti bylo provedeno řádně, k čemuž se vyjádřil na straně druhé napadeného rozhodnutí. Kromě jiného konstatoval, „že získávání důkazních prostředků pro dokazování v rámci řízení o přestupku, a vůbec vedení celého přestupkového řízení, musí být přísně v souladu s platným zněním zákona o přestupcích, správním řádem a zákonem o silničním provozu, jakož i dalšími obecně závaznými právními předpisy (např. zákon na ochranu osobních údajů). To především znamená, že při zjišťování a dokumentování přestupků musí být záznamová zařízení pro měření rychlosti obsluhována výlučně subjektem oprávněným k provádění měření rychlosti vozidel, tedy policií nebo obecní policií.“

[11] V daném případě dle žalovaného role soukromoprávního subjektu skončila instalací záznamového systému (stacionárních radarů) a nastavením horní meze měřené rychlosti projíždějích vozidel dle požadavků městské policie. Zdůraznil, že vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, technicky není možné, aby soukromoprávní subjekt do chodu měřícího zařízení jakkoli zasahoval. Systém měření byl navíc předmětem kontroly ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále „Úřad“), který nezjistil, že by docházelo k porušování zákona č. 101/2000 SB., o ochraně osobních údajů. Dle žalovaného je zcela bez vlivu na správnost a legálnost způsobu měření ta skutečnost, že soukromoprávnímu subjektu je za jeho služby poskytována úplata – nájem. Správní orgán tak zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonával veřejnou správu svěřenou mu zákonem. Na správnosti svého rozhodnutí setrval a požadoval zamítnutí žaloby.

[12] Subjektivní lhůta (do 3 měsíců ode dne, kdy se účastník o důvodu obnovy řízení dozvěděl), i objektivní lhůta (nejpozději do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí) pro včasné podání návrhu na obnovu řízení, byla v souladu s ust. § 100 odst. 2 s. ř. s. zachována. Žalobce se vytýkaného přestupku dopustil dne 26. 7. 2009, přičemž o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které řešilo otázku správnosti a zákonnosti měření, se žalobce dozvěděl náhodně z internetu dne 1. 11. 2011. Žádost o povolení obnovy řízení pak správnímu orgánu I. stupně doručil 9. 11. 2011, tedy včas.

[13] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

II. Skutková zjištění

[14] V této fázi odůvodnění rozhodnutí je vhodné uvést na správnou míru následující skutkové okolnosti případu. Krajský soud odkazuje na skutečnosti zaznamenané v části I, bodu [2] svého odůvodnění, z nichž vyplývá, že v minulosti musel správní orgán I. stupně vydat ve věcech přestupků spáchaných žalobcem dvě rozhodnutí.

[15] Tato skutečnost ostatně nalezla odraz rovněž v podání žalobce ze dne 8. 11. 2011, kterým se domáhá povolení obnovy řízení, přičemž zmiňuje **Příkaz vydaný dne 13. 11. 2009**, který nabyl právní moci dne 12. 12. 2009, který se vztahuje **k přestupku spáchaného žalobcem dne 26. 7. 2009**, a od kterého se odvíjí aktuální řízení soudní.

[16] Dále odkazuje na **Příkaz ze dne 11. 11. 2009**, který nabyl právní moci 15. 12. 2009. Řízení před správními orgány bylo právě z důvodu žalobcem vzneseného návrhu týkajícího se dvou jím spáchaných přestupků poněkud chaotické a nepřehledné. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným třikrát z různých důvodů zrušeno a vráceno k dalšímu řízení. Jedním z důvodů zrušení byla rovněž absence rozhodnutí správního orgánu I. stupně o návrhu žalobce, který se týkal Příkazu vydaného dne 11. 11. 2009. Z přípisu referentky dopravního odboru Městského úřadu Turnov ze dne 25. 4. 2014, založeného ve správním spise, vyplývá, že řízení o žádosti žalobce o povolení obnovy, která se týkala shora specifikovaných Příkazů, byla nakonec rozdělena do dvou samostatných řízení.

[17] K přestupku samotnému, od něhož se odvíjí celé další řízení, krajský soud ověřil ze spisové dokumentace předložené žalovaným, že žalobce se dopustil přestupku tím, že dne 26. 7. 2009 v 18.54 hodin, na pozemní komunikaci v obci Radvánovice, před domem č. p. 38, směr Jičín, jako řidič motorového vozidla registrační značky 4MO1848, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20km/hod. a více. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., přestupkového zákona, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona.

[18] Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně ze záznamu s názvem „Údaje o řidiči“, z něhož vyplývá, že ke skutku došlo dne 26. 7. 2009, žalobce se za své počínání omluvil a připojil k tomuto svému stanovisku vlastnoruční podpis. Dále je k dispozici listina označená jako „Doklad o měření“ ze dne 26. 7. 2009 s tím, že popisuje měřidlo použité pro měření rychlosti a informaci o tom, že měření provedla Městská policie Turnov, včetně fotodokumentace změřeného vozidla. Na dokladu s názvem „Předávací protokol č. 236“ je zachyceno datum měření včetně čísel předaného měření, kdy pod položkou 44 je zřejmě měření týkající se osoby žalobce. Následně spis obsahuje výzvu k „Podání vysvětlení“ ze dne 28. 8. 2009 a konečně rozhodnutí Příkazem vydaným Městským úřadem Turnov dne 11. 11. 2009 (viz část I., bod [1]). Tímto rozhodnutím je ukončen obsah listinných důkazů, na základě kterých rozhodl správní orgán I. stupně o vinně a trestu žalobce v souvislosti s jím spáchaným přestupkem dne 26. 7. 2009.

[19] Poté je součástí správního spisu podání žalobce ze dne 8. 11. 2011, kterým se domáhá obnovy řízení ve věcech skončených Příkazy vydanými správním orgánem I. stupně dne 11. 11. 2009 a 13. 11. 2009 (toto soudní řízení se vztahuje výlučně k Příkazu vydanému dne 11. 11. 2009, který řešil přestupek spáchaný žalobcem dne 26. 7. 2009). Ve svém podání žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7As 74/2010-71. Na základě obsahu jeho odůvodnění byla zpochybněna správnost a zákonnost způsobu měření

v minulosti prováděného Městskou policií Turnov. Ačkoli bylo v záznamech o měření rychlosti uvedeno, že tak činila Městská policie Turnov, tak nikde nebyla zmínka, že tato uzavřela smlouvu se soukromou společností. Nebylo tedy jisté, zda měření bylo prováděno zákonným způsobem, zda městská policie disponovala měřícím přístrojem, tedy zda-li se nejednalo o důkaz získaný nezákonným způsobem.

[20] Nyní krajský soud zaznamená průběh řízení před správními orgány až do vydání přezkoumávaného rozhodnutí. **První rozhodnutí o žalobcově návrhu vydal správní orgán I. stupně dne 6. 1. 2012**, kdy návrh na obnovu řízení zamítl v zásadě s tím, že soukromoprávní subjekt se žádným způsobem na faktickém výkonu oprávnění obecní policie včetně zpracování osobních údajů nepodílí. K odvolání žalobce jej žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 3. 2012 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Lze shrnout, že ke zrušení došlo jednak z důvodů formálních pochybení správního orgánu, a jednak žalovaný zdůraznil, že se prvostupňový orgán opírá o dokumenty, které nejsou součástí správního spisu.

[21] Podruhé rozhodl správní orgán I. stupně dne 8. 6. 2012, přičemž k odvolání žalobce bylo jeho rozhodnutí opět zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 8. 2012. Tentokrát byla důvodem řízení zjištěná zmatečnost, když žalobce se domáhal obnovy dvou řízení, přičemž správní orgán I. stupně rozhodoval toliko o řízení jediném.

[22] Do třetice rozhodl správní orgán I. stupně dne 10. 7. 2013 a žádost žalobce, tentokrát se vztahující toliko k přestupku ze dne 26. 7. 2009, opětovně zamítl. K následnému odvolání žalobce bylo i toto rozhodnutí dne 12. 9. 2013 žalovaným zrušeno, neboť prvostupňový správní orgán po celé řízení jednal (včetně následného doručení rozhodnutí) toliko s Mgr. Radkem Seidlem, kterému žalobce udělil plnou moc toliko k tomu, “aby jej zastupoval v nahlédnutí do spisů a pro podání žádosti o pořízení kopie spisů a převzetí těchto kopií.”

[23] Poté následovalo rozhodnutí ze dne 3. 3. 2014, kterým správní orgán žádost o obnovu řízení opětovně zamítl. Svě zamítavé rozhodnutí obhajoval odkazem na Smlouvu o nájmu zařízení a poskytování služeb mezi společnostmi CZECh RADAR a. s. a Městem Turnov, která byla mezi smluvními stranami uzavřena dne 31. 3. 2008. Shrnu odkazem na příslušná ustanovení Smlouvy a dále na obsah Organizačního ujednání mezi smluvními stranami, že měření rychlosti jako takové provádí Městská policie Turnov, oprávněnou osobou k přístupu měření získaných a uložených dat je rovněž městská policie. Obsluhu stacionární stanice prováděla řádně zaškolená osoba. V připojeném znaleckém posudku je uvedeno, že není možné, aby do systému vstoupila jiná, nežli oprávněná osoba. I podle těchto závěrů probíhalo dle správního orgánu I. stupně měření rychlosti v souladu se zákonem. Z těchto důvodů návrh žalobce na obnovu řízení zamítl.

[24] Nutno poznamenat, že teprve po prvním zamítavém a následně žalovaným zrušeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou kopie odkazovaných podkladů součástí správního spisu. Jedná se o **Protokol o zaškolení obsluhy** ze dne 23. 5. 2007, **prohlášení zaškoleného pracovníka** ze dne 25. 8. 2011 o seznámení se s Bezpečnostní směrnicí, **Organizační ujednání**, kterým se stanoví postup při měření rychlosti vozidel ve městě Turnov, nakládá se souvisejícími

daty a způsob jejich převádění ze dne 31. 3. 2008 (dále „Organizační ujednání“), **Smlouva o nájmu zařízení a o poskytování služeb** uzavřená mezi CZECH RADAR a. s. se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 33, Burke & Freeman Czech, s. r. o. se sídlem Praha 10, Berounská 404, JUDr. Květoslavem Hlínou, advokátem Advokátní kanceláře Novák, Hlína, Schenk, Příkazská a partneři se sídlem Přerov, Čechova 2 na straně pronajímatelů, přičemž na straně nájmců figurovalo Město Turnov, se sídlem Turnov, Antonína Dvořáka 335 ze dne 31. 3. 2008 (dále „Smlouva o nájmu“). Konečně je v kopii připojen **Znalecký posudek** č. 31-2011 (dále „Znalecký posudek“) vyhotovený dne 10. 10. 2011 doc. JUDr. Ing. Bohumírem Štědrým, Ph.D., LL.M., MBA jako hlavním řešitelem.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[25] Podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále „správní řád“), se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.

[26] Krajský soud vycházel z jasného ustanovení správního řádu, které se týká podmínek, za kterých je možné řízení obnovit. Přitom byl povinen zodpovědět v zásadě tři otázky. Konkrétně 1) zda-li důkazy, o které žalovaný nyní opírá své zamítavé rozhodnutí, existovaly v době původního řízení, 2) zda-li je mohl žalobce uplatnit, a konečně 3) zda-li jsou mu tyto důkazy ku prospěchu.

[27] Na **prvé dvě otázky** se odpověď může zdát na první pohled relativně jasná, byť faktický stav věci jednoznačně „ano“ vyslovit neumožňuje. V době původního řízení o přestupku disponoval správní orgán I. stupně Organizačním ujednáním a Smlouvou o nájmu, přičemž oba dokumenty byly podepsány smluvními stranami dne 31. 3. 2008. Správnost a zákonnost postupu měření odvíjejí správní orgány obou stupňů jednak od obsahu těchto dvou dokumentů, a jednak od Znaleckého posudku vypracovaného dne 10. 10. 2011, který, dle přesvědčení žalovaného, jasně dokladuje legitimitu a zákonnost prováděného měření rychlosti s tím, že měření samotné neprovádí soukromý subjekt, a do získaných výsledků není možný zásah žádné další nekompetentní osoby.

[28] Prvními dvěma dokumenty v předchozím odstavci uvedenými správní orgán I. stupně disponoval již v době, kdy byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byl mu uložen trest. Přesto se ve správním spise nalézají toliko sdělení, že měření rychlosti dne 26. 7. 2009 prováděla městská policie. Žalobce tak nemohl jak z obsahu správního spisu, tak ani z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně mít pochybnosti o tom, že by měření rychlosti mohlo probíhat jiným, nežli standardním způsobem. Žádný z těchto důkazů tak nebyl v době spáchání přestupku žalobcem v jeho dispoziční sféře, neboť první dva doklady nebyly součástí správního spisu a žalobce o jejich existenci nebyl informován. Znalecký posudek v době spáchání přestupku žalobcem navíc ještě vypracován nebyl. Lze shrnout, že v době

rozhodování správního orgánu I. stupně ve věci přestupku se ve spise nenacházel jediný důkaz, který by byl schopen vzbudit žalobcovy pochybnosti o tom, kdo a jakým způsobem měření rychlosti prováděl.

[29] Krajský soud už vůbec nemůže akceptovat postoj žalovaného, který až ve vyjádření k žalobě argumentuje, že Smlouva o nájmu byla předmětem kontroly ze strany Úřadu, přičemž žádné pochybení shledáno nebylo. Jedná se opět o nastolení stejných pochybností – kterého data byla Úřadem kontrola provedena, mohl se žalobce v době rozhodné pro posouzení s tímto stanoviskem seznámit apod. Výsledek této kontroly zjevně v době spáchání přestupku žalobcem, a stejně tak i v době rozhodování o něm, ještě neexistoval, když byl velmi pravděpodobně vyžádán jako reakce na množící se nesouhlasné projevy postižených řidičů. Krajský soud může tuto úvahu přičinit jistě i proto, že ve stručném rozhodnutí žalovaného ze dne 12. května 2014 výsledek kontroly zmíněn není. Poprvé touto skutečností argumentuje žalovaný až ve vyjádření k žalobě.

[30] Z výše popsaného je nepochybné, že v době řízení o přestupku existovaly důkazy, které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit, neboť o jejich existenci nevěděl. Nejednalo se o obecně známé skutečnosti, u kterých by bylo možné předpokládat, že by je žalobce mohl, měl či dokonce musel znát. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7As 74/2010-71, na které odkazoval i žalobce, se vyjádřil k otázce, co se rozumí pod pojmem obecně známé skutečnosti. Učinil tak odkazem na stanovisko vyslovené Nejvyšším soudem ČSR v rozhodnutí ze dne 7. 7. 1925, sp. zn. Zm II 234/25 (pramen Vážný 2044/1925 tr.), z něhož se podává, že *„[o]becně známé okolnosti netřeba dokazovati. Jsou jimi skutečnosti, které mohou býti známy každému, nebo jistým vrstvám lidské společnosti prostě proto, že člověk je členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které život přináší nebo v minulosti přinesl. Všechny jiné skutečnosti jest nutno dokazovati příslušnými průvody. Nahodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými.“*

[31] Následně byl krajský soud rovněž povinen odpovědět na **třetí otázku**, a to zda-li důkazy, které vyšly dodatečně najevo, mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem původního řízení o přestupku. Žalovaný v řízení o povolení obnovy argumentoval správností postupu při měření včetně zákonnosti z něho získaných údajů odkazem na již shora uvedené listiny.

[32] Žalobce naopak postoj žalovaného zpochybňoval jak v řízení před správními orgány, tak v samotné žalobě. Tvrdil, že žalovaný vlastně koriguje původní rozhodnutí tím, že odkazuje na důkazy a přímo provádí dokazování, které mělo být součástí řízení o přestupku.

[33] Pokud by krajský soud akceptoval postoj a představu žalovaného, znamenalo by to, že by podstatná část dokazování, které mělo být bezpochyby součástí řízení o přestupku, byla přenesena do sféry řízení o povolení obnovy přestupkového řízení, resp. do přezkumného řízení soudního o této otázce. V samotném řízení o přestupku by se však žalobce mohl vyjádřit toliko k obsahu Smlouvy o nájmu a k Organizačnímu ujednání. Ke Znaleckému posudku a ke stanovisku Úřadu těžko, neboť v době řízení o přestupku tyto důkazy nebyly ani

v dispoziční sféře správních orgánů. Stanovisko Úřadu žalovaný zmínil poprvé ve vyjádření k žalobě, blíže nespecifikoval datum jeho vyhotovení ani zadavatele. Není proto jasné, k jakým přesně otázkám se Úřad vyjadřoval, a hlavně jaké podklady, a v jakém znění, mu byly předloženy k posouzení.

[34] Pochybnosti žalobce o regulérnosti Znaleckého posudku se krajskému soudu jeví zcela důvodné. Jak lze bez možnosti dalšího vysvětlení považovat za přesvědčivý a věrohodný posudek, když jeho zadavatelem je jedna ze smluvních stran mající zcela nepochybně fiskální zájem na daném projektu. A to již krajský soud odhlíží od věcných námitek žalobce, které míří do možnosti, resp. schopnosti pochopit informace v posudku obsažené vztahující se k otázce uložení dat, možnosti s nimi manipulovat, námitky upozorňující na složitost a nesprávnou konstrukci znaleckého posudku. Přitom to byl právě žalovaný, který ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že *„Jedině komplexní posouzení všech dokumentů a zjištění objektivně existujícího faktického stavu by umožnilo jednoznačný závěr, zda smluvní vztah mezi obcí a soukromoprávním subjektem je nestandardní, tedy zda lze vznést pochybnost o podílu soukromoprávního subjektu na výkonu veřejné správy.“* S tímto stanoviskem se krajský soud může jenom ztotožnit, když navíc plně odráží legitimní požadavky žalobcem uplatněné – moci se vyjádřit ke všem zásadním důkazům v řádném řízení. Lze tedy uzavřít, že i na třetí otázku je možné odpovědět kladně.

[35] Krajský soud považuje ještě za vhodné zmínit úvahu žalovaného obsaženou v odůvodnění jeho rozhodnutí o odvolání, kde namítl, že *„Pokud by byl připuštěn výklad odvolatele, znamenalo by to, že každou žádost o povolení obnovy řízení je nutno povolit a pokud by od spáchání přestupku uplynula doba delší jednoho roku, bylo by nutno takto povolené obnovené řízení o daném přestupku zastavit z důvodu uvedeného v ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona, což by jistě nebylo správné.“*

[36] Tato úvaha žalovaného však nespočívá na racionálních základech. Obnovu řízení lze povolit za předpokladu, kdy budou naplněny zákonné podmínky pro takovýto postup. Budou-li stěžejní důkazy provedeny v řádném řízení, účastníku řízení bude dána standardní možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, a případně na jejich obsah reagovat, pak by jen stěžít mohl argumentovat důvody obsaženými v ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[37] Krajský soud odkazuje na podporu svého závěru rovněž na stanovisko doktríny, dle níž *„Nikoliv každá dříve neznámá skutečnost nebo důkaz existující v době původního řízení, které později vyšly najevo, a nikoliv každý důkaz, který se ukázal být nepravdivým, automaticky znamená povolení obnovy řízení; vedle tohoto formálního kritéria musí být vždy splněno ještě kritérium materiální, a to že skutečnosti nebo důkazy, které vyšly dodatečně najevo, resp. fakt, že se některý z původních důkazů ukázal jako nepravdivý, mohou odůvodňovat (nikoliv však „musejí odůvodňovat“) jiné řešení otázky, která byla předmětem původního rozhodnutí.“* (JUDr. Josef VEDRAL, PhD.: Správní řád. Komentář. Vydání II., Praha, leden 2012, BOVA POLYGON).

[38] Na základě výše uvedených úvah dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť důkazy, které nebyly v době řízení o přestupku v dispoziční

sféře žalobce, mu mohly být ku prospěchu z důvodu objasněných především v bodu [28] a [29] této části odůvodnění. Správní orgány postavily svá zamítavá rozhodnutí jednak na existenci důkazů, které žalobi bez jeho zavinění v původním řízení o přestupky známy nebyly, jednak na existenci důkazů, které v době rozhodování o přestupku žalobcem spáchaném ještě fakticky neexistovaly. S přihlédnutím k těmto skutečnostem že se jedná o důkazy, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky přestupku žalobce. Krajský soud proto uzavřel, že důvody obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu byly v daném případě naplněny. Daný závěr krajského soudu nemohl být ovlivněn úvahou žalovaného, že pokud by obnovu řízení povolil, tak s ohledem na plynutí doby by musel řízení o přestupku zastavit.

[39] Vzhledem k těmto zjištěním a závěrům krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Protože týmiž zjištěnými nedostatky trpělo rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil krajský soud s odkazem na § 78 odst. 3 s.ř.s. rovněž i toto rozhodnutí. Právním názorem v odůvodnění tohoto rozsudku vysloveným je žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

[40] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

[41] Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupkyně žalobce provedla ve věci dva úkony právní služby po 3.100,-Kč: a) příprava a převzetí zastoupení, b) sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“). K těmto úkonům náleží paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše takto stanovené odměny činí 6.800,-Kč. Zástupkyně žalobce doložila, že je plátcem DPH, a proto jí náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 8.228,-Kč. Odměna zástupkyně žalobce včetně soudního poplatku tak byla soudem stanovena částkou 11.228,-Kč.

[42] Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupkyně žalobce, neboť se jedná o advokáku (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. října 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu